

Poštnina plačana v gotovini!

Odmev iz Afrike

September 1936

Odmev iz Afrike. Katoliški misijonski list v podporo afriških misijonov in oprostitev zamorskih sužnjev. Blagoslovljen po štirih zadnjih papežih. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Izide prvega vsakega meseca.

»Odmev iz Afrike« stane letno 10 Din, 5 lir, 2.50 šil., 60 am. cts. Vsako leto ima prilogo »Klaverjev misijonski koledar«. S prilogo stane 15 Din 7 lir, 3.10 šil.

Blagovolite naslavljati na: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ul. 1. (Ček. štev. 10.887.)

Za Julijsko Benečijo: Rim (123), via dell' Olmata 16.

Za Avstrijo: Salzburg, »Claverianum«.

Za Ameriko: St. Louis, Mo., West Pine Blvd. 3624, U. S. A.

Priporočila.

Presvetemu Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Jožefu, sv. Petru Klaverju, sv. Antonu, sv. Ani, sv. Mali Tereziki, sv. Elizabeti, sv. Jan Bosku, škofu Slomšku in Baragu, služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski: O. A. Jesenice, za zdravje. — M. L. Zagaj, za pomoč v silni stiski. — Marija Jugovic, za zdravje bolnih nog. — J. Hribar, Amerika, za zdravje in srečo v družini. — L. K. Bukovec, v neki važni dušni zadevi. — N. N. Vrhnik, v neki važni zadevi. — A. S. Rožna dolina, za nujno pomoč v težkih družinskih zadevah. — N. N. Sv. Barbara, za pomoč v važni dušni zadevi in v neki gmotni zadevi. — S. P. Sv. Andraž, za pomoč v težki gmotni družinski in gospodarski zadevi. — M. K. Vič, v dveh važnih dušnih zadevah. — N. N. Trst, za spreobrnjenje in vrnitev drage osebe.

Zahvale.

Presvetemu Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Jožefu, sv. Antonu, sv. Mali Tereziki, škofu Slomšku, služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski: H. K. P., za pomoč v bolezni in v neki drugi zadevi. — M. S. Ljubljana, za uslišano prošnjo. — M. B. Kapela, za ozdravljenje roke in se še priporočam. — K. B. Sv. Rupert, za dobljeno pomoč in zdravje. — Ivana Jurjec, za večkrat uslišano prošnjo in se še priporočam. — A. L. Dobje, za uslišano prošnjo v hudih bolečinah in se še priporočam. — M. R. Zalec, za srečno prestano nevarno operacijo in pošilja obljubljen dar. — Marija Abram, za večkratno uslišanje in pošiljam v zahvalo botrinski dar zamorski deklici. — J. S. Vrhe, za najdeno stvar in za zdravje. — J. F. Škofja Loka, za dobljeno zdravje. — J. M. Maribor, za pomoč v važni zadevi. — T. K. Križevci, za dobljeno službo in se priporočam za milost stanovitnosti. — F. K. Sv. Peter, za uslišano prošnjo. — T. D. Sav. dolina, za uslišano prošnjo. — Z. M. Sela, za dobljeno zdravje in uslišano prošnjo. — D. R., za zdravje pri živini. — A. Š. Brežice, za uslišano prošnjo in se še priporočam.

Misijone ljubečim dušam.

Gospodične z višjo šolsko izobrazbo in znanjem več jezikov, ki želijo vse svoje življenje posvetiti delu za rešitev duš naših ubogih črnih poganskih bratov in čutijo v sebi poklic za redovno življenje, morejo vstopiti v misijonski zavod Družbe sv. Petra Klaverja. Starost 16—24 let. Narava zdrava in vesela. V gotovem številu se sprejemajo tudi dekleta z nižjo šolsko izobrazbo. Prošnje za sprejem je treba poslati vrhovni voditeljici Družbe sv. Petra Klaverja.

Natančnejša pojasnila o tem poklicu vam nudi knjižica »Poklic pomožne misijonarke za Afriko«. Cena din 4.50. Naslov: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ul. 1.

Iz Vatikana.

Iz Vatikana, 12. maja 1936.

Državno tajništvo Nj. Svetosti
št. 155.421.

Visokorodna gospa grofica!

Sveti Oče je z dobrohotnostjo ter posebnim zadovoljstvom sprejel dokaz pobožne vdanosti, ko ste pred njegov prestol ponižno položili zbirko časopisov Družbe sv. Petra Klaverja in mnoge tiskovine, pisane v zamorskih jezikih, ki jih je Družba izdala preteklo leto.

Zaslužna ustanova se z vedno večjo gorečnostjo trudi pri tako koristnem delu za razširjanje sv. vere med neverniki in žanje obile srečne uspehe: to gorečnost nebo vidno blagoslovlja in sv. Oče ji naklanja v polni meri svojo pomoč in priznanje.

Zaslužna hvala, ki jo sv. Oče z veseljem daje vsem družbenim članom in prav posebno njej, ki vodi usodo Družbe, naj bo krepak nagib in močna izpodbuda, da boste v stanovitem naporu in odpovedi vztrajali v službi za tako plemenito in visoko stvar ter s svojim velikodušnim delom pripomogli, da bo afriškemu ozemlju skoraj zasijala luč Kristusovega evangelija.

Srčne želje, naj bi Bog dal milost in rast, ki z njimi sv. Oče izraža svojo dobrohotnost do Družbe, tega svetega hrama misijonske gorečnosti, in do vseh, ki z moralno ali materialno pomočjo hranijo živi plamen, se družijo in strinjajo v posebnem apostolskem blagoslovu, ki je poročstvo božjih darov.

Z izrazom posebnega spoštovanja

Vam v Gospodu vdani

E. kardinal Pacelli.

Visokorodni gospe grofici
Mariji Falkenhayn,
vrhovni voditeljici
Družbe sv. Petra Klaverja,
Rim.

S posodico bencina.

Piše afriški misijonar, oblát sv. Frančiška Saleškega.

Čudno, kako je večkrat kaj malega vzrok, da se izpreobrne cela družina, kraj, ali celó da se ustanovi misijon. Ena beseda, malo darilo zadostuje za to. In da se je ustanovil misijon v Mac Taggarts Camp je bila vzrok — posoda bencina.

Dne 9. septembra 1931 je šel škof Fages, ki je bil takrat pomožni škof škofa Simona (sedaj že mrtvega) v Keetmanshoop, da bi bil navzoč pri sprejemu škofa Klemana, apostolskega vikarja Velike Namakvandije. Mi smo se odpeljali z avtom, da bi prej prišli do vlaka, ki vozi od Kap do Windhuka. Na pol pota smo naleteli na tovorni avto, ki je bil obtičal sredi pota. Pri nas so velike samote, zato že vljudnost zahteva, da avto ne sme mimo drugega avta, ne da bi šofer vprašal tovariša, ako česa potrebuje.

Vprašal je torej škof Fages šoferja, če potrebuje pomoč. Odgovoril je ta: »Bencina mi je zmanjkalo, zelo bi vam bil hvaležen, če mi odstopite eno posodo, da morem do bližnje farme.«

Škof me vpraša, če imamo dovolj bencina. Rekel sem: »Dovolj ga je sicer, toda ni lahka reč prelivati ga tu sredi pota, in še vlak bi utegnili zamuditi...« In še ta in oni pomislek sem imel, toda gospod škof je odločil, da se bencin mora dati. Med tem, ko smo mi prelivali dragoceno tekočino, se je prevzvišeni razgovarjal z gospodom Bronde, lastnikom avta, ki je bil obenem posestnik velike farme Mac Taggarts.

»Ali imate mnogo vode za namakanje zemlje?« je vprašal prevzvišeni.

»Imamo nad 300 ha namočene zemlje.«

»Potem potrebujete na farmi mnogo ljudi?«

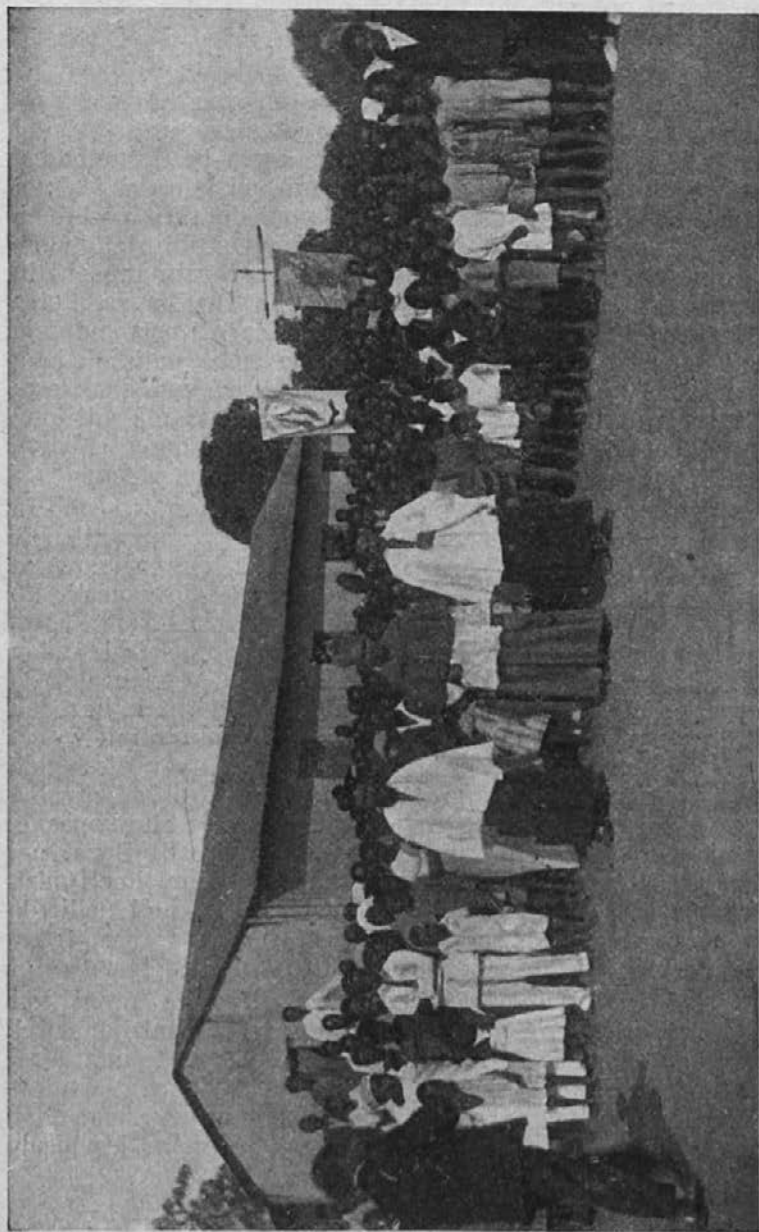
»Da,« odgovori veleposestnik in dostavi: »Če imate dobrih delavcev, kar pošljite mi jih, bodo dobili dela.«

Škof pa je poprijel kar pri korenini in vprašal:

»Ali nam boste v tem slučaju dovolili, da vpeljemo v vašem kraju katoliško šolo?«

»Bom. In poceni vam bom dal toliko zemlje, kot je za to potrebujete,« je bil odgovor.

Pogovor bi se bil pletel dalje, a delo z bencinom je bilo končano. Pri odhodu smo morali obljubiti gospodu

V afriškem misijonu pred službo božjo. Škof de Pinho s svojimi kristjani.

Bronde, ki je bil jud, da ga bomo o priliki obiskali na njegovem posestvu.

Odpeljali smo se. Med potjo je rekel škof Fages: »Morebiti nam bo ta posoda bencina še dobro služila.«

In res: v novembru 1931 smo šli obiskat Mac Taggarts. Ko je škof videl število prebivalcev in si ogledal kraj, ki leži na pol pota med Keimoesom in Upingtonom, se je odločil, da tam ustanovi manjši misijon, ki je imel pozneje biti izmed najbolj cvetočih misijonskih postaj ob bregovih reke Oranje. Predno pa je misijon bil ustanovljen, so potekla še štiri leta, polna skrbi in raznih prošenj in pripravljanja. Naj dostavim, da je bila Družba sv. Petra Klaverja v tej zadevi največja dobrotnica pri ustanavljanju tega novega misijona. Potem je bilo treba dati misijonu ime. Škof je odločil, naj se imenuje misijon sv. Petra Klaverja na farmi. Še danes je patron in zavetnik misijona sv. Peter Klaver, dobrotnik afriških misijonov. Misijon ima 10 ha namočene zemlje in 4 ha parcel za zidanje.

Po mnogem trudu smo mogli 5. julija otvoriti šolo in jo blagosloviti v ta namen. Hoteli smo to napraviti zelo slovesno. Od vseh strani so prišli katoličani na slavnost in se res v ogromnem številu udeležili slovesnosti. Po blagoslovu je bila sv. maša, ki jo je daroval škof Fages, p. Eich pa je asistiriral. Dva katehista sta ministrirala; eden od teh je že zaprosil za sprejem v novicijat za brate. Po evangeliju je p. Eich vernikom razložil v jedrnatih besedah glavne nauke naše sv. vere o vzgoji in pouku otrok v družini, v šoli in cerkvi. Po govoru je vsa množica pela pod vodstvom patra dirigenta. Po slovesnosti še zahvalna pesem in molitev za papeža — in opravilo je bilo končano. Kako pobožno so ti zapuščeni zamorci prosili Boga, naj povrne vsem, ki so pripomogli, da bodo sedaj imeli misijonarje med seboj. Misijonarji pa bodo te ljudi učili, da je sreča tu na zemlji njegova živa vera v Jezusa, trdno upanje na nebesa in ljubezen do Boga in bližnjega.

Med ljudstvo so misijonarji razdelili nekaj oranž, kar je napravilo velik vtis. Potem so se zbrali misijonarji k malemu obedu v Keimoesu. Vse je bilo lepo, le ena misel je grenila skupno veselje in delala preglavico zlasti našemu apostolskemu vikarju: to namreč, da zaenkrat misijonar ne bo mogel še stalno tu bivati. V šolo se je vpisalo 55 učencev.

V čast sv. Petru Klaverju.

Apostol. vikarijat Shire.

Škof Anneau nam je poslal sledeče pismo preč. p. Nikolaja iz Marijine družbe in piše:

»To prošnjo zelo priporočam vsem prijateljem misijonov. Lepa in velika cerkev v Nispe je zelo potrebna in bi bila s tem za vedno zagotovljena misijonska postaja sv. Petra Klaverja, kar bi bilo vse v večjo čast božjo in v blagor duš.«

Katehumenat v Yoinjaji. Katehumenat je šola, kjer se zamorci učijo katekizma in pripravljajo na sveti krst.

Postaja sv. Petra Klaverja je bila ustanovljena 11. novembra 1928. Z velikimi težavami se je borila, a lepo razvijala. Seveda razvoj se ni vršil tako gladko kot pri drugih postajah, zato ker je okrog in okrog vse polno sekt. Vendar napredujemo. Dokaz za to je 2000 krstov, ki smo jih imeli do danes, in 600 katehumenov.

Toda cerkve nimamo, in Bog ve, kdaj jo bomo še imeli, če nam dobrotniki v domovini in cenj. bralci »Odmeva iz Afrike« ne pridejo na pomoč. V teku dveh let upamo nabrati potrebnih sredstev; pozneje bi utegnili biti prepozno. Imam namreč sedaj vikarja, ki je obenem arhitekt, ki pa bo po dveh letih prestavljen. Zato se prav sedaj

obračam na dobrotnike pri Klaverjevi družbi, ki bi imeli veselje, da sodelujejo pri gradnji tako potrebne cerkve.

Za zidavo potrebujemo po proračunu našega vikarja 900 funtov. Dragi dobrotniki, vem, da je to mnogo za današnje čase, vendar se zanašam na Vas. Dozdaj ste bili še vedno radodarni, zelo radodarni do mene; bodite še to pot!

Vsak dan sem pri boljšem upanju.

P. Dohren je bil zopet deležen dobrotnih pomoči afriške matere. On stanuje v Gobabisu, vikarijat Windhoek. Takole piše:

Z današnjo pošto sem dobil Vaše pismo in nakazilo za sv. maše. Srčna hvala in tisočkrat Bog plačaj! Naj zopet ponovim: Pokojna grofica Marija Terezija Ledóchowska je res dobrotna mati za Afriko in mogočna priprošnjica v nebesih. Njena slika visi v moji pisarni in se ozira name, kadar delam. Kadar sem v kaki prav veliki stiski, stopim pred sliko in obe roki položim na okvir in ji povem: »Glej mojo skrb, pomagaj kakor veš in znaš.« Reči moram, da moja prošnja še nikoli ni bila zaman. Zato pa vsak dan bolj zaupam nanjo, ker vedno se lahko zanesem, da mi bo olajšano. Zato: tisočera zahvala za vse, kar sem dozdam dobrega prejel na posredovanje blagopokojne grofice.

Tudi mi rečemo: Zaupajmo še naprej, da se vedno bolj izkaže, kaj pokojna grofica v nebesih premore, da bo čimprej povzdignjena na oltar.

Veseli dnevi v žalostni Afriki.

Piše p. Franc Seiler, oblát Brezmadežne v Betaniji, Ukuambi, Ovambolandija.

Še vedno je žalostno v Afriki. V nedogledne kraje še ni stopila misijonarjeva noga. Celi narodi so še, ki ne prepevajo slave troedinemu Bogu in jim je neznana hvalnica: Čast bodi Očetu in Sinu in sv. Duhu. Po časopisih se razpravlja vprašanje, ali ima v Afriki premoč Islam ali krščanstvo. Poganstvo še predrzno dviga svojo glavo na premnogih krajih. Pa vendar: čeprav protestantizem ponekod deluje že pol stoletja, v Ovambolandiji še ni mogel pregnati poganških navad.

Res: v Afriki so razmere še vedno žalostne.

Vendar tudi tu so veseli dnevi, ob katerih se pokaže, kako božja milost očito deluje. Poslušajte!

Tak vesel in tolažbe poln dan je bila velika sobota 1. 1935. v Betaniji, Ukuambi, Ovambolandija. Kot sad tega dneva štejem 193 krstov. Kaj ta številka pomeni, ve le oni, ki deluje v tej deželi, ki je tako revna vode in sploh nesposobna, da bi preživela toliko ljudi. Po cele ure se lahko voziš po okolici, pa ne boš srečal človeka. Če naletiš na kako vas, boš naštel komaj deset revnih koč.

Božji blagoslov pa se je izkazal v obilni meri. Seveda tudi trud je bil velik. Po cele dneve je bilo treba potovati ob žgoči sončni vročini do oddaljenih krajev, kjer sem zbral ljudi in jih učil, da bi ob času preizkušnje dobro odrezali. In kako so si naši preprosti ljudje znali pomagati! Vprašal sem: »Kaj so škofje?« Pa je revež čisto pozabil, kako stoji v katekizmu. Vendar ni bil zabit, zato je odgovoril: »Škofje so možje, ki imajo mnogo pameti.« Prišel je veliki teden. Doma po kmetih je bilo vse polno dela. Treba je bilo pasti živino, preganjati grabežljive ptiče, varovati polja, ki so bila zrela za žetev, do cerkve pa daleč. Vendar je bila naša cerkvena vse dni velikega tedna kar polna.

In tako je naposled nastopil vesel dan za naše zamorske otroke: Velika sobota. Prihajali so od vseh strani naši katehumeni, borno oblečeni v kože ali staro obleko, pokriti komaj toliko, da so prilepili listek z novim krščanskim imenom. In vendar so bili ti otroci kandidatje za božje kraljestvo! Kako hvaležni smo Klaverjevi družbi, ki nam je z darovi pomagala, da smo mogli te revčke vsaj toliko obleči. Oblečilo, ki so ga prejeli, je zanje tudi opomin, da naj belo obleko milosti, ki so jo pri sv. krstu prejeli, skrbno varujejo in negujejo, da jo bodo neomadeževano prinesli. Delitev sv. krsta in vsi sv. obredi so se vsled majhnega prostora v cerkvi morali vršiti na prostem pod afriškimi sončnimi žarki. Slovesno so čakali in z očmi sledili svetim obredom. Mašnik, ki je sv. obrede opravljal, je bil v srcu vesel in se mu je to tudi na obrazu poznalo.

Neka stara ženica je glasno zavpila, ko jo je mašnik oblił z mrzlo vodo. Ta pa oni otrok se je krčevito branil, toda nič ni pomagalo, dvoje rok ga je zgrabilo in potopilo v vodo.

Ko pa so krščeni, nočejo več slišati, da bi jih kdo klical s prejšnjim poganskim imenom. Celo sami se ga odvadijo in jim naposled tudi sicer zgovorna usta v tem oziru odpo vedo. Naposled se privadijo novi izgovorjavi, tako da jim

imena in priimki gladko teko. N. pr. Barbara-Barabalja, Jur-Šoršu, Karel-Karušu, Franc-Furanisa.

Polni hvaležnosti do Boga se spominjamo teh lepih dni. Pa tudi za molitve smo hvaležni, ki so nam pri Bogu izprosile, da smo te dni doživeli. Vemo, da afriška misijonarka božja služabnica Marija Terezija Ledóchowska čuje v nebesih nad našim delom, da se z nami vojskuje in za nas dela in da se imamo njej zahvaliti, da se sv. vera vedno bolj veselo širi po temni Afriki.

Misijonska šola v Sinematiali.

Naprej — navzlic težavam.

Piše p. Flottat iz kongregacije sv. Duha, Sierra Leone.

Že od začetka l. 1934. sem v zelo žalostnem položaju. Gre mi za biti in ne biti. Doživel sem polom svojih najboljših postojank in to le vsled pomanjkanja denarja. Zadnjih 15 mesecev sem utrpel večjih izgub ko poprej vseh 20 let skupaj. Najprej kriza, potem še druge nesreče, ki so se zgrnile čez naš misijon Serabu. Nedavno, t. j. 8. aprila, je pogorelo zadnje šolsko poslopje, ki je bilo zidano 1932. leta. Ogenj je uničil hišo za katehista, šolo, malo kapelo, tako da ni ostala niti ena šolska klop... Škoda znaša 25 do 30 funtov. — Toda navzlic težavam pogumno naprej za Kristusa Kralja!

Naš brat mizar v potrebi.

Piše br. Karel D. J. iz Kisantu, belgijski Kongo.

V septembru 1921 je priobčila Družba sv. Petra Klaverja v »Odmevu« moje pismo, ki sem ga bil naslovil naravnost na blagopokojno grofico Ledóchowsko. Sem misijonski brat v Kisantu v belgijskem Kongu in že 26 let vodim razna rokodelska podjetja. Tedaj sem prosil Vašo ustanoviteljico, naj pomaga našim rokodelcem, da bi mogli vsak v svojem domačem kraju ustanoviti delavnico in da bi mi mogli oskrbeti poceni orodje.

Blaga ustanoviteljica nam je kot odgovor poslala potrebno vsoto, tako da smo dozda preskrbeli 40 mizarjem in tesarjem potrebno orodje. To in pa verska vzgoja, ki so jo pri nas imeli, je pripomoglo njim in njih družinam, da morejo pošteno živeti in jim ni treba, da bi se izselili v mesto, kar bi bilo za njih versko življenje nevarno. Ne veste, kakšna izpremema se je izvršila pri ljudeh, odkar žive sredi med njimi ti rokodelci. Vsaka vas se poteguje za to, da bi se vsaj en rokodelec naselil med njimi. Ti mojstri v svoji delavnici in lastni hiši so lep zgled svojim sosedom. Tudi misijonom in evropskim naseljencem so v veliko oporo. Izdelujejo vrata, okna, hišno opravo, ostrešja za šole in kapele. Tekom let so si denarno opomogli. Ljudje vidijo na njih, kako resničen je izrek Kristusov: »Iščite najprej božje kraljestvo in njega pravico in vse drugo vam bo dodano.« Sami so zelo hvaležni misijonarjem in dobrotnikom v Evropi in so ponosni, da so kristjani.

Podjetje, ki je oskrbelo strokovne šole in ki se je po podpori Klaverjeve družbe moglo razviti, je pomagalo tem ljudem do blagostanja, tako da morejo preživeti svoje družine, ki imajo čisto nad 10 otrok. Zadnji čas so prišli vsled krize v stisko in so se obrnili do nas, da bi jim še enkrat po zgledu Kristusovem nudili pomoč. Kako radi! Saj prav ta skromna podjetja prinašajo največji blagoslov in najbolj bogate in trpežne sadove.

Dal Bog, da bi nam dobrotniki pomagali, da nam ne bo treba ustaviti podjetja, ki že 14 let deluje in je toliko pripomoglo zamorcem v teh krajih. Ne zamerite mi, da se v teh težkih časih obračam do vnetih dobrotnikov Klaverjeve družbe s prošnjo za pomoč.

Bog ničesar ne pozabi.

Piše p. Mecus iz Družbe Marijine, misijonar v Shire.

Bilo je l. 1914. Fanatičen poglavar neke ameriške sekte se je hotel s pomočjo roparske tolpe, ki jo je bil izbral iz afriških črncev, iznebiti belih katoličanov. Novica, da je nastal upor, je prišla tudi do misijona Nguludi, ki je bil središče našega tedanjega apostol. vikarijata. Zgodilo se je, česar smo se bali: uporniki so prodirali naravnost proti misijonu. Bližnji poglavarji niso marali misijonarjev niti opozoriti na nevarnost. Sploh so se držali čisto pasivno. Le eden je bil izjema. To je bil Sumani, pogan. In vendar si je upal v tem zelo težkem položaju opozoriti misijonarje na nevarnost. Takoj so patri in sestre bežali po zgledu sv. Jožefa. Ranili so nekega otroka. Požgali so vsa misijonska poslopja, ljudje pa so se rešili.

Angleška vlada je kaznovala upornike s tem, da jih je nekaj obglavila. Potem je bil zopet mir. Zgodilo se je kot v sv. Pismu. »Ko je Herod umrl, je Jožef vzel Dete in njegovo mater in je prišel v izraelsko deželo.« Misijonarji so se vrnili in pozidali razvaline. Tu je sedaj lepi misijon Nguludi, ki šteje 20.000 kristjanov.

Nezvesti poglavarji so poslej sovražili Sumanija in se norčevali iz njega, kar so le mogli.

Pa je bilo 20 let pozneje, novembra 1934.

Dva nosača sta prinesla starega in betežnega moža pogana in ga položila pred vrata bolnišnice v Nguludi. Še je življenje v njem; sam prosi, naj ga sprejmejo v bolnišnico, ker bi bil rad krščen in potem umrl. Ta mož je Sumani. Pri nas bi rad umrl — on, ki je nekoč rešil življenje škofu in misijonarjem. Postal je kristjan in pri krstu dobil ime našega apostolskega vikarja, Ludovik. Potem je ponavljal: »Bambo, zdaj sem zadovoljen. V življenju sem mnogo prestal, a zdaj upam, da bom kmalu srečen v nebesih.« Za ta svet si ni nič drugega želel, ko lepo krsto. To je tudi dobil. Njegov pogreb je bil veličasten. Saj je to tudi zaslužil. Res: Bog ničesar ne pozabi.

Zahvala za kolo.

»Naš dobri oče Tryphon,« tako piše premil. g. škof Sweens, »katerega nam predstavlja naša slika baš v trenutku, ko se odpravlja na misijonsko potovanje, je goreč

duhovnik in pobožen misijonar, ki v polni meri zasluži podporo blagih dobrotnikov. Njegovo misijonsko okrožje je silno obsežno, vendar mu je, hvala Bogu, mogoče večji del leta posluževati se kolesa. Zato blagovolite sprejeti za to velikodušno in tako praktično darilo našo *najiskrenejšo zahvalo in zagotovilo gorečih molitev.*

P. Triphon, misijonar zamoree s podarjenim kolesom.

Kip sv. Petra Klaverja v šoli črnih katehistov.

Piše afriški misijonar iz Nyeri.

Kljub dolgi vožnji in nevarnostim, ki so združene s takšno vožnjo, smo kip sv. Petra Klaverja prejeli v najlepšem redu. Popolnoma nepoškodovan je zablestel v afriškem soncu. Ko smo se ga dovolj nagledali sami in se na tihem zahvaljevali blagim dobrotnikom, sem hotel tudi svojim gojencem pripraviti veselo presenečenje. Poslal sem jih v cerkev, da bi molili rožni venec. Medtem smo kip prenesli v učilnico ter ga postavili na kateder.

Ko so pridni zamorski mladeniči rožni venec odmolili, so tiho, kot sem jim polagal na srce, odšli v učilnico. Ob-

stal sem pri vratih, da bi videl, kakšen vtis bo kip napravil nanje. In je bil prvi vtis res presenetljiv!

Zavzeto so obstali pred kipom in začeli ugibati, kateri svetnik bi utegnil to biti.

Sv. Alojzij? Sv. Pavel? Sv. Peter?

Oni, ki so menili, da kip predstavlja sv. Alojzija, sv. Pavla, sv. Petra, so bili seveda tisti, ki so bili sami krščeni na ta imena. Svojemu patronu so bili vdani s takšno ganljivo ljubeznijo, da je razumljivo, če so se najprej spomnili nanj.

A večina je kmalu spoznala, da predstavlja kip njihovega zaščitnika sv. Petra Klaverja in tako so se morali tudi drugi sprijazniti s to mislijo.

Začeli so ga občudovati od vseh strani in ocenjevati vseprek:

»Poglejte, kako svetle oči ima!«

»Pst! Morda nam bo kaj povedal?«

»Naravnost vame gleda!« je vzkliknil tretji in se skril za hrbtom svojega tovariša.

»Poglej to roko! Kako naravna je!«

»In obraz šele, obraz! Kakor da je živ.«

»Brat je sv. Janeza!«

»Tudi oči ima kot žive! Daj, izpregovori vendar!«

Spomnil sem se kiparja Michelangela, ki je nekoč tako obstal pred svojim Mojzesom in vzkliknil: »Zakaj ne govoriš?«

Neki radovednež si je kip ogledal tudi od zadaj. Poln občudovanja je vzkliknil:

»Res, kakor živ človek!«

»Kaj pa ta deček ob njegovih nogah?« sem vprašal.

»To je eden izmed tistih, ki so jih v Afriki ujeli in jih prodali kot sužnje v Ameriko.«

»Pa to ni noben Agekoio!«

»To je Aikamba.«

»Ne, Asvaili je.«

»Ne, to je Akisti...«

Za čuda so se ogreli vsi. Le v enem so si bili edini: da dečko ob svetnikovih nogah ni noben Agekoio. To je plemenski ponos, ki se izraža v prepričanju, da Agekoio ne more biti nikoli suženj!

Prekinil sem njihov razgovor z vprašanjem:

»Ali se ta dečko smeje ali joče?«

»Smeje se, smeje! Ali ne vidite, kako je vesel?«

»Srečen je, ker prejema sv. krst.«

»Sv. Peter Klaver pa je videti žalosten in potrč.«

»Žalosten je, ker misli na vse tiste revne zamorce, ki še niso krščeni.«

»Oče, dovoli, da odnesemo kip takoj v cerkev, da bi pred njim k sv. Petru Klaverju molili.«

»To bomo storili,« sem prikimal. »Najprej pa moramo dobiti zanj lep in primeren prostor.«

»Odkod pa je prišel sv. Peter Klaver?« je vprašal eden izmed njih.

»Gotovo iz Rima,« je prepričevalno odgovoril drugi.

»Ali nam ga je poslal baba Moteru?« (Sveti Oče.)

»Res smo ga dobili iz Rima,« sem jim začel razlagati. »Pa ne od sv. Očeta, ampak od neke dobre gospe, ki vas vse ljubi kot mati. Zaradi tega pa ne smemo prositi sv. Petra Klaverja samo zase, ko bo kip v cerkvi, ampak hvaléžno bomo molili tudi za dobro mater v Rimu in za vse blage dobrotnike, ki so k temu pripomogli.«

Vesetje, ki ga imamo misijonarji in gojenci našega zavoda nad prelepim kipom, je tako veliko in iskreno, da ga ne morem popisati. S svojimi molitvami se moremo samo malo oddolžiti za dragoceno darilo.

Te svetnikove žive oči, ki prodirajo v globočino srca, te plemenite poteze obraza z izrazom globoke žalosti in presrečni nasmeh črnega dečka, ki mu teče blagoslovljena voda po čelu, — vse to bo podvojilo pobožnost gojencev, ki se bodo zatekali k njemu v iskreni in zaupni molitvi. Še enkrat: Bog plačaj!

Potovanje v Bugoje.

Po poročilu škofa Classe iz družbe Belih očetov.

Zdaj pa si pojdimo še nekoliko ogledati naše stanovanje, kamor dospemo po dveh terasah, ki jih veže več stopnic. Dosedaj smo imeli le revno slamnato kočo, ki je bila tako rekoč zibelka našega misijona. Kmalu pa smo to začasno bivališče zamenjali s hišico iz ila, pokrito s figovim listjem. Ima tri celice za misijonarje in nekoliko večji prostor, ki služi kot sprejemnica za naše zamorske goste. Dobri črnici so se spočetka nemalo čudili 14 metrov dolgi stavbi. Kajti doslej niso poznali drugega kot svoje revne kočice, obstoječe iz nekoliko v zemljo zabitih bambusovih brun, prepletenih s trstjem, vse skupaj pa pokrito s travo in listjem. Način naših stavb je bil torej zanje nekaj ne-

pojmljivega. Če kdo hoče pri njih postaviti kočo, se poda v gozd ter si preskrbi kakih deset ali dvanajst bambusovih debel. Obenem pa naznani svojim sosedom, da hoče ta in ta dan pričeti z delom. In tako se poda dan poprej cela truma prostovoljcev po travo in trstje. Drugi dan nato pričnejo s »stavbo«; in med tem, ko drugi pridno delajo, sedi naš »podjetnik« udobno v mehki travi in zadovoljno pije svoj »pombe« (neke vrste doma kuhano pivo), v čemer ga drugi vrlo posnemajo. Zvečer je kočja gotova in tudi že naseljena — od podgan. Mi smo seveda delali čisto drugače. Kar nas je bilo belokožcev, smo se trudili od zore do mraka, da nam je pot kar zalival obraz. Mesto trave smo rabili opeko iz ilovice in tako je nastal po mnenju zamorcev neskončno visok zid.

»Zakaj napravljate vaše hiše iz toliko zemlje?« so nas vpraševali. »Si boste li res upali v njih stanovati in prenočevati. Saj se vam bo ob dežju vse porušilo. Ne bi šel notri za ves svet ne.« Tako in enako so modrovali.

»Pa bi šel z menoj?« vprašam tega ali onega.

»O, s teboj pa že, toda sam — nikdar!« Na njihovo pomoč niti v sanjah ni bilo računati. Ravne črte in pravokoti so jim španske vasi. Na stavbnem odru iz bambusa, kjer nam podajajo opeko in malto, se tresejo kot trepetlika in kmalu si ne upa nobeden več v višino. Zlasti pa nikakor niso mogli razumeti, čemu smo napravili okna. Kaj neki bodo s temi majhnimi vratcami, do katerih se tako težko pride? V njihovih kočah seveda ena in ista odprtina služi za vhod in izhod ljudem in živalim, za zrak, svetlobo in dim. — Končno se nekemu prebrisanemu posreči rešiti uganko: »Velika vrata so za ljudi, ona majhna pa za podgane, kaj?«

Dandanes seveda se naši črnci kar nič več ne boje priti v našo hišo in ni jih strah, da bi jih zidovje zasulo. Vendar pa se še vedno ne morejo dovolj načuditi, »čemu tuji ljudje potrebujejo toliko prostora«. Vsak dan prihajajo novi radovedneži občudovat čudovito stavbo. To vam je vzklíkanja in ugibanja. »Mama we! o, to pa drži kar samo od sebe!« ponavljajo venomer. In marsikateri poskuša tudi s svojo sulico trpežnost našega zidovja.

Po krščanskem nauku se še vedno radi nekoliko pomude pri nas, ogledujoč si razne evropske predmete. Celo Bakigi, ki prebivajo v gozdovih, postajajo vedno bolj zaupni in domači. To ljudstvo je zelo spretno v pletenju jerbasov, izdelovanju pasti za podgane itd.

(Dalje.)

Uslišane molitve na priprošnje služabnice božje Marije Terezije Ledochowske

Tisočera in prisrčna zahvala služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski za uslišano prošnjo v težki gospodarski zadevi, ko sem se k njej zatekla in sem bila uslišana. Pošiljam obljubljen dar v zahvalo in se ji še nadalje priporočam v dveh drugih zadevah. — Vsakemu, ki je v kakršnikoli zadevi ali stiski, priporočam, da se z zaupanjem obrne do mamice zamorčkov. Roza Božičko.

Zahvalim se služabnici božji za uslišanje v neki važni zadevi in se ji še priporočam. H. Š. Skoplje.

Prisrčna hvala Mariji Tereziji za dobljeno zdravje in jo prosim, da mi še pomaga. S. R. Breg.

Zahvalim se »mamici zamorčkov« za uslišano prošnjo v zelo važni zadevi. Neimenovana, Štajersko.

Iskreno se zahvaljujem mogočni služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski za prejete milosti in prosim javne objave. Vsaki dan se ji priporočam v svojih zadevah. Karol Č., Niš.

Zahvalim se Mariji Tereziji, služabnici božji, za deloma uslišano prošnjo. N. N. Kstanjevica.

Iskrena zahvala služabnici božji za prejeto milost. K. P. Belgrad.

Iskreno se zahvalim Mariji Tereziji Ledochowski za več uslišanih prošenj ter pošljem v zahvalo skromen dar za misijone. Ah, ko bi jaz imela pravico, bi »mamico zamorčkov« že davno postavila na oltar, ker skoraj ni prošnje, da bi je ne uslišala. Še nadalje se ji priporočam za pomoč. F. M. Brezje.

Prisrčna hvala služabnici božji za uslišane prošnje. T. P. Rotje.

Zahvalim se služabnici božji M. T. Ledochowski za uslišano prošnjo in se ji še nadalje priporočam. M. J. Bratoncei.

V težki zadevi smo se obrnili do služabnice božje Marije Terezije in pomoč je takoj prišla. Iskreno se ji zahvalimo in pošljemo obljubljen misijonski dar. Še nadalje se ji priporočamo. N. N. Dobrepolje.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji za dobljeno zdravje ter pošljem dar za najrevnejše misijone. Še nadalje se ji priporočam. V. A. Dobrepolje.

Iskreno se zahvalim Mariji Tereziji za trikrat uslišane prošnje ter se ji še priporočam. Hvaležna N. N.

Prisrčna zahvala služabnici božji Mariji Tereziji, da mi je pomagala v mučni bolezni in sem kmalu ozdravela. Z zaupanjem sem položila njeno slikico k glavi in drugi dan je bilo bolje. Še enkrat: tisočera zahvala! F. K. Črnomelj.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnje in jo prosim pomoči še nadalje. Fani K. Orehek.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji za zboljšanje zdravja in se ji še nadalje priporočamo. N. Ž. Ljubljana.

Zahvaljujem se Mariji Tereziji Ledochowski za uslišano prošnjo v težki sodnijski zadevi, da se je vsa stvar tako lepo rešila. Prepričana sem, da nam je »mamica zamorčkov« pomagala, ko sem se k njej s prošnjo zatekla. Obljubila sem ji, ako se zadeva pošteno in pravično izteče, da bom dala za več botrinskih darov ubogim zamorčkom. To sedaj z veseljem in hvaležnega srea izpolnjujem ter prosim objave v »Odmevu«. Naj se širi slava služabnice božje po vsem svetu! Priporočam se ji še nadalje. A. M. Račje.

Dolžnost me veže, da se zahvalim »māmici zamorčkov« za uslišano prošnjo. Pošiljam obljubljen dar za odkup zamorčkov in prosim objave v »Odmevu«.

M. V. Negova.

Zahvaljujem se Mariji Tereziji Ledochowski za hitro dobljeno zdravje moji hčerki. Prosim javne objave.

I. Goričar, Ljubljana.

Srečno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za ozdravljenje ter se ji še priporočam v boleznih v prsih in nogah.

M. U. Hrastnik.

Zahvaljujem se Mariji Tereziji Ledochowski za dobljeno zdravje in za uslišanje v važnih zadevah ter se ji še naprej priporočam.

M. B. Ljubljana.

Zatekla sem se s prošnjo do služabnice božje Marije Terezije Ledochowske za pomoč v neki važni gospodarski zadevi. Prepričana sem, da nam je ona pomagala, da se je vse srečno izteklo. Pristrčno se ji zahvalim. Priporočam se ji še v neki drugi važni družinski zadevi.

M. M. Cerklje pri Kranju.

Iskreno se zahvaljujem Mariji Tereziji Ledochowski za pomoč pri bolni živini in se ji še priporočam v neki gospodarski zadevi.

A. K. Črešnjavec.

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski se priporočajo:

L. T. Celje, za srečen izid v neki sodnijski zadevi, za dobro službo in v važnih gospodarskih zadevah. Če bo prošnja uslišana, obljubljam botrinski dar zamorčku. — Fr. K. Spuhlje, v veliki stiski in v nujni zadevi. — M. V. Sobotinci, v neki važni zadevi. — A. P. Dolenjsko, prosi za pomoč v jako mučni in dolgotrajni bolezni. — A. M. Podnart, v važni zadevi. — N. N., spreobrnjenje moža. — F. J. Sp. Duplek, v neki važni zadevi. — M. F. Hinj, za pomoč v težki bolezni. — F. K. Hrastnik, priporočam sina v važni zadevi. — F. B. Prigoriča, za ljubo zdravje in v več drugih zadevah. — I. A. Notranjsko, za ljubo zdravje v težki bolezni. — I. G. Karlovac, v veliki stiski in težki zadevi. — N. N., za pomoč v posebni zadevi. — K. G. Ljubljana, za ljubo zdravje. — Š. L. Radence, za ljubo zdravje v težki bolezni. — U. Z. Pristava, za ljubo zdravje. — T. K. G. Radgona, v važni dušni zadevi in priporoča svoje brate in sestre. — M. M. Dolenjsko, za srečen izid neke važne zadeve. — P. H. Marenberg, za ljubo zdravje. — P. Ž. Trebelno, za zdravje na duši in telesu in v neki važni zadevi. — M. R. Trbovlje, v neki važni družinski zadevi in za ljubo zdravje. — F. I. Bled, za zdravje in pomoč v hudi želodčni bolezni. — A. J. Rakek, za zdravje.

Popolni odpuski

za člane Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

Dne 9. septembra, sv. Peter Klaver, apostol zamorcev.

Dne 21. septembra, sv. Matevž evangelist.

Dne 24. septembra, Marija, rešiteljica ujetih.

Ponatis člankov iz »Odmeva iz Afrike« ni dovoljen, ponatis misijonskih pism in poročil le z natančnim podatkom virov. Predstavnik in lastnik lista Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani.

Odgovorni urednik: Jože Košiček, Ljubljana.
Za Jugoslovansko tiskarno v Ljubljani: K. Čeč.

Naročajte otrokom „Zamorčeka“,

pričenja se nov letnik.

Kaj je Zamorček?

Misijonski list za mladino.

Kot na polju misijonskega slovstva zelo poceni, letno samo 7 dinarjev.

Popust:

Kdor naroči 10 ali več izvodov pod enim naslovom, izvod 6 dinarjev. Kdor naroči 40 ali več izvodov pod enim naslovom, izvod samo 5 dinarjev. Zato zasluži največje razširjenje.

Veselje otrok.

Zaradi svojih zanimivih povesti, pesmic, lepih slik in ugank je pri otrocih splošno priljubljen.

Tolažba starišev.

Ker nudi čitatelju koristno in obenem zabavno berilo, ki odvraca otroke od slabe družčine. —

Sotrudnik učiteljev.

V svojih poročilih razširja znanje o tujih deželah, ljudstvih in šegah, o živalstvu in rastlinstvu, ter tako pomaga otrokom bistriti njih razum.

Zbirka zgledov za katehete.

Vedno poroča o novih zgledih iz lastnih skušenj, misijonarjev o verski zvestobi, duševni moči, požrtvovalnosti itd. iz življenja zamorčkov.

Zato naj bi oveselili otroke:

- Starši,** s tem, da vsaj za poskušnjo eno leto naročijo mesečnik „Zamorček“.
- Učitelji,** s tem, da opozorijo svoje učence na mesečnik „Zamorček“.
- Kateheti,** s tem, da povzamejo lepe zgleds za otroke ter obenem širijo in priporočajo mesečnik „Zamorček“.

Naroča se pri

Družbi sv. Petra Klaverja v Ljubljani,
Metelkova ulica 1.

Sv. Peter Klaver,
prosi za nas!